

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

תוכן עניינים

- א. דם התמצית באזהרה.....2
- ב. הדם והדיו והדבש והחלב יבישין חוצצין לחין אין חוצצין.....3
- א. קא מיתוסי מאניהו ... היו בגדיו ממושטשין ועבד עבודתו פסולה ...
מדו כמדתו שלא יחסר ושלא יותר.....3
- ב. והקריב הכהן את הכל זו הולכת אברים לכבש.....4
- ג. בהולכת עצים למערכה דלאו עבודה היא.....4
- ד. ולעבודה היכי אולי אולי איצטבי.....5
- ה. השוחט את הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין
דרכו להקטיר כשר.....5
- ו. לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר פחות מכזית
כשר לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין ...6
- ז. השוחט את הזבח לאכול כזית מן העור ומן הרוטב ומן הקיפה ומן
האלל ומן העצמות ומן הגידין ומן הקרנים ומן הטלפים חוץ לזמנו וחוץ למקומו כשר
ואין חייבין עליהן משום פיגול ... שליל או שיליא ... חלב מוקדשין וביצי תורין אין
חייבין עליהן משום פיגול.....7
- ח. ונותר.....8
- ט. וטמא.....11
- י. פיגל בזבח נתפגל השליל בשליל לא נתפגל הזבח פיגל באלל נתפגלה
מוראה במוראה לא נתפגל אלל.....12
- יא. פיגל באימורין נתפגלו פרים.....12
- יב. שאם חישב באכילת פרים ובשריפתן לא עשה ולא כלום.....13
- יג. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מועלין בהן משהוקדשו ... מועלין
בהן על בית הודשן עד שיותך הבשר.....13

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

יד. צמר שבראשי כבשים ושער שבזקן תיישים ... והמעלה מהן בחוץ פטור.....14
טו. שחטו על מנת להניח את דמו או אימוריו למחר או להוציאן לחוץ ...
מכשירין ע"מ ליתנן על גבי הכבש שלא כנגד היסוד וליתן את הניתנים למעלן למטה
ואת הניתנים למטה למעלן.....15

דף לה.

א. דם התמצית באזהרה

כבר התבאר במסכת פסחים דף סה. שחיוב כרת¹ בדם אינו אלא על דם הנפש דכתיב באחרי מות בדם (ויקרא יז פסוק י - יא) וְנָתַתִּי פָּנַי בְּנֶפֶשׁ הָאֹכֶלֶת אֶת הַדָּם וְהִכַרְתִּי אֹתָהּ מִקֶּרֶב עַמָּהּ וְגו' תלה הכתוב איסור כרת בדם הנפש, אבל שלא על דם הנפש כמו דם האברים ודם התמצית שלאחר שחיטה שמתמצה ונסחט ושורת כשיוצא, הרי זה בלאו ולא בכרת.

אין חייבין כרת אלא על דם היוצא בשעת שחיטה ונחירה, או התזת הראש גם על דם השורת כל זמן שיש בו אדמומית², ועל הדם הכנוס בתוך הלב ועל דם הקזה לבהמה כל זמן שהוא מקלח ויוצא. וי"א³ שלעולם אינו חייב אלא בדם שהנשמה יוצאה בו והיינו דם הקילוח. אבל דם השורת גם לאחר חיטה אין חייבים עליו.

אבל הדם השורת בתחלת הקזה קודם שיתחיל לקלח ודם השורת בסוף הקזה כשיתחיל הדם לפסוק, לכו"ע אין חייבין עליו. והרי הוא כדם האברים שדם הקילוח הוא דם שהנפש יוצאה בו. דם התמצית ודם האברים כגון דם הטחול ודם הכליות ודם ביצי זכר ודם המתכנס ללב בשעת שחיטה, ודם הנמצא בכבד, אין חייבין עליו כרת אבל האוכל ממנו כזית לוקה.

הדם המתכנס ללב בשעת שחיטה י"א⁴ שאין בו כרת אלא הוא כדם האיברין וי"א⁵ שדם הנמצא בחלל הלב מבית השחיטה הוא בא שהבהמה שואפת בעת שחיטה ומכנסת דם מבית שחיטה בחלל הלב וחייבים עליו כרת.

¹ ערוך השולחן יורה דעה סימן סז סעיף א - ד בבאור דעת ברמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרקו הלכה ד
² דעת הרמב"ם שם
³ דעת תוס'
⁴ דעת הרמב"ם
⁵ דעת הר"ב בכריתות

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

ב. הדם והדיו והדבש והחלב יבישין חוצצין לחין אין חוצצין

עוד התבאר שם שהדיו⁶, החלב והדבש והדם, יבשים, ואפילו אינם יבשים לגמרי אלא התחילו להתייבש שנדבקים במגע חוצצין לכל דבר האסור בהציעה כגון בטבילה במקוה.

אולם לחים⁷, אינם חוצצין. וי"א⁸ שאם מקפיד עליהם אף הלחים חוצצין ולפיכך בטבילת נדה יש לחשוש להם. אולם בשעת הדחק כגון שחייבת לשים טיפות באזניה קודם הטבילה, ואין עצה אחרת, יש לסמוך להקל⁹.

א. קא מיתוסי מאנייהו ... היו בגדיו מטושטשין ועבד עבודתו פסולה ... מדו כמדתו שלא יחסר ושלא יותר

עוד התבאר שם ולעיל דף יח: שבגדי כהונה¹⁰ מצוותן שיהיו חדשים נאים למטה ומשולשים כדרך בגדי הגדולים שנאמר (שמות כח פסוק ב) לְכַבֹּד וּלְתַפְאֶרֶת.

⁶ שולחן ערוך יורה דעה הלכות נדה סימן קצח סעיף טו ומסתיימת המחבר משמע שדעתו כדעת התוספות בחולין כו: ד"ה הכא ובזבחים עה: ד"ה דלי שיש, שם שהמים מהלחלים דרך דבר לל ולהכי אינו חוצץ, וכן דעת הרמב"ם וא"כ גם במקפיד, לח אינו חוצץ. ועיין בבה"ל סי' קסא, א ד"ה מקפיד, דאף "שהרמ"א חשש שם לענין טבילה לדברי הרוקח והמרדכי דטעם לח הוא משום שאינה מקפדת וכאן בענייננו לענין נט"י בודאי יש להקל כדעת הרמב"ם"

⁷ בחזו"א נדה צד סוף ס"ק ח פשיטא ליה דה"ה שמן ועיין שו"ת להורות נתן ח"ה נ"א לגבי משחה.

⁸ ש"ך ס"ק יט לדעת הרמ"א סעי' יד כדעת היראים הרוקח והמרדכי וטעמם, דסבירא להו דגם בלח אין המים נכנסים, והא דבלח אינו חוצץ היינו משום דמן הסתם בדבר לח אינו מקפיד, אבל אם מקפיד חוצץ באמת אפילו במיעוטו, ולפי זה אם היה ברובו, אפילו אינו מקפיד חוצץ. ועיין במחצית השקל שם ס"ק ב ולפי זה יש כאן ג' חלוקים דבכל חד חוצץ. שאם דרך בני אדם לפעמים להקפיד עליו אפילו הם רק המעוט וגם היא לפעמים מקפדת, אף על פי שרוב פעמים אינה מקפדת וגם עתה אינה מקפדת, חוצץ. והב"י, אם היא אינה מקפדת ורוב בני אדם מקפדין. והג"י, אם רוב בני אדם אינם מקפדין והיא מקפדת. אבל אם [רק] המעוט מקפדין, אפילו בכל פעם, והיא אינה מקפדת לעולם לא הוי חציצה.

⁹ חזו"א צד ס"ק ח וקלג ס"ק ח שהקשה על דעת המרדכי שלאו בקפידא תליא שהרי כאן איתא שאינו חוצץ בין רגלי הכהן לרצפה וודאי אינו תלוי בקפידא ועוד שרגלי הכהן הם מקום החציצה וחשיב ככולו ובכולו גם אם אינו מקפיד חוצץ וע"כ דלח אינו חוצץ מצד עצמו ולכן היקל בשעת הדחק בתוס' דלח אינו חוצץ. ועיין בכתב עת: הלכה ורפואה ה, רסב – רסח מהרב משה קליינמן, ובחוט שני על שו"ע כאן. ועיין השק שלמה שדעת המרדכי שרק לענין טבילה, דודאי אין מי המקוה נכנסין לתוך חציצת הלח שעל גופו, אבל הכא שהרגל של הכהן עומד על הדם שעל רצפת העזרה בודאי אין הלח חוצץ כלל, דאין לו קיום ללח בין שני דברים קשים רמב"ם הלכות כלי המקדש פרק ח הלכה ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

שיהיה נכבד ומפואר במלבושים נכבדים ומפוארים, כי אלה הבגדים לבושי מלכות הן¹¹.

היו ממושטשין כלומר מלובלבים או מקורעין או ארוכין יתר על מדתו או קצרים פחות ממדתו או שסלקן וקיצר אותם באבנט ועבד עבודתו פסולה, שנאמר (ויקרא ו פסוק ג) וְלִבְשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ דִּיהוּ כַּמִּדְתּוֹ. היו שחוקים או שהיו ארוכים וסילקן באבנט עד שנעשו כמדתו ועבד עבודתו כשרה.

ב. והקריב הכהן את הכלל זו הולכת אברים לכבש

עוד התבאר שם ולעיל דף ד. שקבלת הדם¹² והולכתו למזבח וזריקתו וכן הולכת אברים לכבש כל אחת מאלו אינה כשירה אלא בכהן הכשר לעבודה.

וי"א¹³ שגם העומד בצד המזבח צריך לעשות הולכה מעט, וי"א¹⁴ שאינו צריך והולכה אפשר לבטלה.

ג. בהולכת עצים למערכה דלאו עבודה היא

וכן התבאר שם שהולכת עצים למזבח כשרה בזרים, שנאמר באיברים והקטיר הכהן את הכל המזבחה, זו הולכת אברים לכבש, הולכת אברים היא שצריכה כהונה ולא הולכת עצים¹⁵.

¹¹ רמב"ן עה"ת שם

¹² רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק א הלכה כב

¹³ דע שהנראה מדעת רבינו הוא שעכ"פ צריך הלוחך ואפילו שוחט בצד המזבח אינו יכול לעמוד במקומו ולזרוק הדם אלא צריך להלך מעט ולזרוק כדי לקיים מצות הולכה ואם לא הולך הדם ברגל אלא זרקו בלא הולכת רגל נפסל הזבח. ומיהו אין צורך שכל ההולכה ממקום הקבלה עד שעת הזריקה תהיה ברגל אלא אם קבל ונתנו לחבירו בהושטת יד וכן חבירו לחבירו כיון שיש קצת הלוחך בין בתחלה בין בסוף סגני. ודע דלפי מ"ש לדעת רבינו הולכה אי אפשר לבטלה דאפילו שוחט בצד המזבח צריך הלוחך. מל"מ שם הלכה כג

¹⁴ במל"מ שם כתב להוכיח כן מתוס' בפ"ק דזבחים (דף י"ג) ד"ה אתה אומר כתבו דהולכה אפשר לבטלה וכן כתב רש"י ז"ל שם וכן כתבו התוס' בפ"ב דיומא (דף כ"ז) ד"ה והקריבו ובפ"ק דהגיגה (דף י"א), ועיין ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קכד סעיף ו דכתב להוכיח שאף דעת הרמב"ם כן.

¹⁵ רמב"ם הלכות ביאת המקדש פרק ט הלכה ו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת זבחים

ד. ולעבודה היכי אזלי אזלי איצטבי

וכן התבאר שם שאצטבאות של אבן היו בנויות בצירי העזרה, ובעת שהיתה רצפת העזרה מלאה דם, היו הכהנים הולכים על גביהם להוליך את הדם, ולהוליך אברים לכבש, ואסור ללכת אז על רצפת העזרה, כדי שלא יתלכלכו בגדי הכהונה ויפסלו בכך את העבודה, אך להוליך עצים למערכה מותר שהרי אינה עבודה כנזכר¹⁶.

ה. השוחט את הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר כשר

אין מחשבת¹⁷ הפיגול פוסלת אלא אם הישב על דבר שהוא ראוי לאכילה ומיועד לאכילה וכן על דבר הראוי להקטיר ומיועד להקטיר. לפיכך המחשב באחת¹⁸ מארבע העבודות הפוסלות את הקרבן במחשבה כמו שהתבאר לעיל דף כת. ודף לא. או בכולן, לאכול דבר שאין דרכו לאכילה, או להקטיר דבר שאין דרכו להקטיר, בים אם אינו מיועד לאכילה או להקטיר וכ"ש אם אינו ראוי בין במחשבת המקום בין במחשבת הזמן הזבח כשר.

כיצד חשב לשתות מדם הזבח, או לאכול מאימוריו, או מן הקומץ ומן הלבונה, בחוץ או למחר, או שחשב להקטיר מבשר הזבח או משיירי המנחה בחוץ או למחר הרי הזבח כשר,

וכן אם חשב לאכול או להקטיר מן העור ומן העצמות והגידין והמרק או האלל וכיוצא בהן, בין במחשבת זמן בין במחשבת מקום הזבח כשרכמו שיבואר להלן.

¹⁶ לקוטי הלכות ו. בתורת הקודשים אות ת, א.

¹⁷ ערוך השולחן העתיד שם קמח סעי' א

¹⁸ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יד הלכה ח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

נשרף¹⁹ או נאבד הדבר קודם שחישב עליו כשר, כיון שכבר אינם בעולם הרי זה כמחשב בדבר שאינו ראוי לאכילה ולהקטרה. אבל אם בשעה שחישב היו בעולם ואח"כ נשרפו או אבדו הזבח פיגול.

ו. לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר פחות מכזית כשר לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאינן אכילה והקטרה מצטרפין

כבר התבאר לעיל דף כט: אין אכילה²⁰ פחותה מכזית, ולא הקטרה פחותה מכזית, לפיכך המחשב לאכול מדבר הראוי לאכילה פחות מכזית או שחשב להקטיר מדבר הראוי להקטרה פחות מכזית בין במחשבת זמן בין במחשבת מקום, הזבח כשר.

חשב לאכול כחצי זית בחוץ ולהקטיר כחצי זית בחוץ, או שחשב לאכול כחצי זית אחר זמן אכילה ולהקטיר כחצי זית אחר זמן הקטרה, הזבח כשר. שאינן אכילה והקטרה מצטרפין.

ואם הוציאו בלשון אכילה²¹ ואמר שיאכל כחצי זית ותאכל האש חצי זית, הרי אלו מצטרפין, לשון אכילה אחד הוא²², דבקרבות כתיב (שם ו פסוק ג) **אֲשֶׁר תֹאכַל הָאֵשׁ וְכֵן אִם חִשַּׁב שֶׁתֹאכַל הָאֵשׁ חֲצִי כִזִית וְלִהְיֶינָה חֲצִי כִזִית**, הרי אלו מצטרפין, כיון שהוא אותו ענין.

חשב בשעת זביחה לאכול כחצי זית ובשעת זריקה לאכול כחצי זית הרי אלו מצטרפין בין במחשבת המקום בין במחשבת הזמן.

¹⁹ ערוך השולחן העתיד סי' קמח סעי' ח)

²⁰ רמב"ם שם פרק יד הלכה י

²¹ ונראה דאם חישב על הבשר לאכילת מזבח מהני דלא גרע מאש של הדיומ, ולא הוי כמו מחשב מאכילה למזבח, אך צריך להזכיר אש כמו שכתבו התוס' מנחות יז ע"ב הנ"ל. ועיין עוד שם שכתבו, דאם חישב על חצי זית באימורים לאכילת מזבח וחצי זית בשר לאכילת אדם, אף דבאימורים לא מהני [מחשבת] אכילה דהוי ליה לאכול דבר שדרכו להקטיר, מכל מקום כיון דנתרבה אכילה אצל המזבח מהני והוי כמו אכילה אף על אימורים שאין דרכם באכילה. (מנחת חינוך שם). ועיין ליקוטי הלכות מנחות ריש פ' ג בזבח תודה ד"ה דל"ש [ט ע"ב בדפו"י].

²² רמב"ם שם וערוך השולחן העתיד סי' קמח סעי' י

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסנת זבחים

וכן אם חשב על כזית בשעת קבלה ועל כזית בשעת הולכה שארבע העבודות מצטרפות והרי הן כעבודה אחת.

חשב להקטיר כחצי זית מן הקומץ וכחצי זית מן הלבונה הרי אלו מצטרפין, שהלבונה עם הקומץ למנחה כאימורין לזבח, לפיכך אם חשב להקטיר כזית מן הלבונה חוץ לזמנו הרי זה פגול כמו שנתבאר.

אחד המחשב לזרוק דם הזבח כולו בחוץ או למחר, או שחשב לזרוק מקצת דמו בחוץ או למחר, כיון שחשב על כדי הזייה מן הדם פסל.

ז. השוחט את הזבח לאכול כזית מן העור זמן הרוטב זמן הקיפה זמן האלל זמן העצמות זמן הגידין זמן הקרנים זמן הטלפים חוץ לזמנו וחוץ למקומו כשר ואין חייבין עליהן משום פיגול ... שליל או שיליא ... חלב מוקדשין וביצי תורין אין חייבין עליהן משום פיגול

אלו דברים²³ שאינן ראויין לאכילה מן הקרבנות וראויין להקטרה. הדם והאימורין ובשר העולה והקומץ והלבונה מן המנחות הנקמצות.

ואלו ראויין²⁴ לאכילה ואינן ראויין להקטרה, הבשר הנאכל מכל הזבחים בין הנאכל לכהנים בין הנאכל לכל אדם, ושירי המנחות ושתי הלחם ולחם הפנים.

ואלו דברים²⁵ שאינן ראויין לא לאכילה ולא להקטרה. בשר הטאת דפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים כמו שיבואר להלן, והעור של בהמה כולו חוץ

²³ רמב"ם שם הלכה ה

²⁴ שם הלכה ו

²⁵ שם הלכה ז

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

מעור האליה²⁶ שהוא ראוי לאכילה, אבל המוראה²⁷ והוא הקרום הדק הדבק בעור ומבדיל בינו ובין הבשר אינו ראוי לאכילה. וכן העצמות והגידים והקרניים והטלפיים והנוצה של עוף והצפרניים והחרטום שלו וראשי אנפיים וראש הזנב אפילו מקומות הרכים מכל אלו הדבוקים בבשר שאילו יחתכו מן החי יבצבץ הדם ויצא, הואיל ואינן חשובין נקראים דבר שאינו ראוי לאכילה לענין הקרבנות. וכן המרק והתבלין והשליא והשליא וביצת העוף והבשר שפולטתו הסכין בשעת הפשט וישאר מודבק בעור והוא הנקרא אלל²⁸, כל אלו אינן חשובין לענין מחשבת הקרבנות והרי הן כדבר שאין ראוי לאכילה.

ח. ונותר

זבח שנותר²⁹ לאחר זמנו ואכל ממנו מן העצמות מן העור³⁰ או מן המרק של בשר הזבח³¹ או מן התבלין³² או מן האלל שהוא שאריות בשר שנדבקות בעור לאחר הפשט³³ או מן המוראה והוא הקרום הדק הדבק בעור ומבדיל בינו ובין הבשר ומן הקרניים ומן הטלפיים ואפילו מה שיש בהן קרוב לבשר

²⁶ ויש גורסים עור שתחת האליה, עיין רש"י חולין קכב ע"ב ד"ה אליה.

²⁷ ברש"י ותוס' זבחים לה ע"א פירשו דמוראה הוא זפק, ועיין ברמב"ם פ"ו הכ"א ממעשה הקרבנות, ועיין שיטה מקובצת זבחים שם אות ט. ועיין ליקומי הלכות זבחים לה זבח תורה ד"ה פיגל (כג ע"א בדפו"י) שהאר"ך בדיעות הראשונים בזה ואין כאן מקומו.

²⁸ עיין רש"י חולין קכא ע"א ד"ה אלל שפירש שהוא גיד הצואר שהוא קשה ואינו ראוי לאכילה. ועיין בליקומי הלכות שם בתורת הקדשים אות ס.

²⁹ רמב"ם שם הלכה כב

³⁰ חוץ מן עור האליה שהוא ראוי לאכילה רמב"ם שם פי"ד ה"ז ובכסף משנה שם גרס עור שתחת האליה ובתוי"ט פ"ג דזבחים מ"ד כתב סתם עור האליה

³¹ תוי"ט שם ועיין חולין פ"ט מ"א ובר"ב ד"ה ברוטב ובתוי"ט שם גבי מרק קרוש

³² היינו תבלין הניתן בבשר להשביח טעמו ועיין בר"ב זבחים שם דחשיב תבלין אפי' מעורב בו דק דק של בשר אמנם בתוי"ט שם כתב דזה הוה בשר מעליא ותבלין היינו תבלין לבד ולכאורה צ"ע דגבי קדשים לכו"ע אמרינן טעם כעיקר דאורייתא (עיין פסחים מה ע"א) וא"כ אמאי לא ילקה על המרק והתבלין שיש בהם טעם בשר הנותר ועיין צ"ח פסחים שם ד"ה נזיר

³³ ר"ב שם ומביא י"א שהוא גיד הצואר שהוא קשה ולכאורה תליא בפירוש גידים שכתב המשנה שאם כוונתה גם שאר גידים א"כ היינו רבותא דלא רק אלל שהוא גיד הצואר אלא כל הגידים אבל אם כוונתה בגידים דוקא גידים הקשים א"כ היינו אלל וא"כ ע"כ יפרשו כפי' הראשון דהוא הבשר הנותר מההפשט וכן פירש הרמב"ם בפירוש המשניות שם וכ"פ בפ"ד שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

שכשחותכין אותו יוצא ממנו דם³⁴ וכן החלב שבדדיה³⁵ אינו חייב כרת אבל מכין אותו מכת מרדות

וכן אם³⁶ אכל מן הצפרניים ואפילו במקום שמובלעין בבשר³⁷ מן החרטום³⁸ ומן הנוצה ומן הכנפים של העוף ומביצי העוף אינו חייב כרת אבל מכין אותו מכת מרדות³⁹.

י"א⁴⁰ שהכנפים היא הנוצה הדקה שבכנפים הנשארת בהן אחרי שמסירים הנוצה הגדולה, והנוצה היא הנוצה הקטנה הנשארת אחרי שמסירים הנוצה כולה. וי"א⁴¹ שהכנפים הן הנוצות הגדולות שעל גוף העוף והנוצה הן הנוצות הקטנות הדבוקות לגוף וי"א⁴² דהכנפים היינו כנפים ממש ונוצה הוא השער אשר על גוף העופות

³⁴ ר"ב במשנה שם

³⁵ רש"י זבחים לה ע"א ד"ה חלב המוקדשין וצ"ע שהרמב"ם לא הזכירו

³⁶ שם הכ"נ פי"ד ה"ז - ח

³⁷ כסף משנה פי"ד שם

³⁸ עיין רש"י חולין קבא ע"א שפירש על מה דאיתא גמ' התם בחרטום תחתון של עליון שחרטום היינו קליפת רצועה דקה יש בתוך הפה דבוקה לחרטום בעליון לארכו שאם החרטום עצמו הרי הוא עין בעלמא

³⁹ ועיין משנה למלך שם פי"ח ה"ז ד"ה ויש להסתפק שדן שם אי חייב באכילת דברים אלו משום אכילת פסולי המוקדשין ועיין מש"כ ל"ת קמ

⁴⁰ פיה"מ ותוי"ט טהרות פ"א מ"ב

⁴¹ פי' הרא"ש אליהו רבא ותפארת ישראל שם ואפשר שלדינא לא נחלקו דאינו חייב על אכילת נותר דהתם איירי מתורת יד אבל משום אוכל לכו"ע בכל גווני הנ"ל אין בו משו אכילת נותר וצ"ע

⁴² רמב"ן עה"ת ויקרא פ"א פס' יז

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

י"א⁴³ שהגידים אינם בכלל בשר ואינו חייב כרת אם אכלם. וי"א⁴⁴ שרק גידים שסופם להתקשות אינם בכלל אבל גידים הרכים הרי הם בכלל וחייב כרת מוח שבעצמות⁴⁵ הרי הוא בכלל בשר וחייב על אכילתו⁴⁶.
אכל מן⁴⁷ השליל או מן השליא חייב משום נותר וטמא כאוכל בשר הזבח.
קדשי עכו"ם⁴⁸ אין חייבין עליהם משום נותר וכן דם הקדשים.

⁴³ מנ"ח מצוה ה אות ב וביאר שהסוגיא בפסחים פג ע"ב – פד א"ע ס"ל דיש בגידין בנותן טעם ולהכי יש חילוק בין גידים הרכים וקשים אבל לדידן דפסקינן אין בגידין בנותן טעם א"כ אינם בכלל בשר כלל ואין בהם משום לא תותירו ועיי"ש שהקשה לפי"ז על הרמב"ם דהוא סובר בכמה מקומות (עיי"ן פט"ו ממאכלות אסורות הי"ז ועוד) דאין בגידין בנותן טעם, א"כ איך פסק בפ"י מקרבן פסח ה"י דגידין שסופן להקשות אין נמנין עליהם, מבוואר דגידין הרכים נמנין עליהם, ואמאי הא אין בגידין בנותן טעם ולא בכלל בשר הם הן לענין טומאה והן לענין איסורי אכילה, א"כ איך יוצא ידי חובת פסח. ולומר דיש חילוק, דלענין לא תעשה לא הוי אכילה, ולענין עשה הוי אכילה, כמו שנסתפק במשנה למלך פ"ה מיסודי התורה ה"ח זה אין סברא כלל, הדא, דגם שם הסכימו האחרונים דאין חילוק, וגם אם נאמר דיש חילוק, ימנו גם כן בפסח על עצמות וקרנים, וזה ודאי אינו, ומאי שנא גידין, והיא תמיהה גדולה לענ"ד וצ"ע שלא הרגיש שום אחד ממפרשי הרמב"ם ז"ל כאן בקרבן פסח. ועיי"ן בכסף משנה פ"ח משחיטה הי"ב על הא דכתב הרמב"ם דגידין הרכים אינם חשובין בשר, והקשה הא מבוואר דדוקא שסופן להקשות, ותירץ דמילתא דפשימא דרכים שאין סופן להקשות נידונים כבשר, או דכל הגידין סופן להקשות. והנה תירוץ השני תמוה, דכאן בפסחים מבוואר בסוגיא דגידין הרכים נידונים כבשר ובגידין שסופן להקשות פליגי, וגם למה כתב הרמב"ם כאן פ"י ה"י שסופן להקשות, ועיי"ן בצ"ח (כאן פד ע"א ד"ה בגמ') מפלפל בדברי הכסף משנה, וגם בנודע ביהודה תנינא יו"ד סי' כ"ז, ורמ"א יו"ד סימן נ"ה ס"ט הביא דברי בית יוסף, דכל הגידין סופן להקשות כתירוץ השני. ועיי"ן תו"ט זבחים פ"ג מ"ד בשם פיה"מ על מה דאיתא במשנה דגידים אין בהם משום נותר וז"ל "נופל על הגידים ממש ועל העורקים הדופקים ושאינם דופקים ועל המיתרים ועל הגידים הקושרים הפרקים"

⁴⁴ עיי"ן שושנת העמקים לבעל הפמ"ג בפתיחה ד"ה שאלה ושם כתב שיש שימות דבשאר גידין יש בהם נותן טעם ורק גיד הנשה נאמר בו אין בגידין בנותן טעם וא"כ שייך בהם לאו דלא תותירו רק בסופן להתקשות ודאי שלא שייך בו דכן מפורש להדיא בגמ' וכ"פ הרמב"ם לענין להימנות עליהם (ועיי"ן בספרו גינת וורדים כלל מ"ה ד"ה עוד אחת עמ' 72 בדפוי"י) ועיי"ן רש"י פסחים כב א' דמשמע דטעם בשר אין בו הא טעם גיד יש בו וכך הכריע שם בשושנת העמקים ולפ"ז אפשר שאין בהם לא תותירו דקאי על הבשר וכן מדוייק לשון הרמב"ם קרבן פסח פ"י ה"א שלא ישאיר כלום מבשר הפסח עד בקר אמנם אפשר שכתב לשון זה לאפוקי גידי הצואר הקשים כעין דבלשון בני אדם אף גידין הרכים סתם נקראים בשר וכמש"כ שם בשושנת העמקים וצ"ע ועיי"ן רש"י זבחים פו ע"א ד"ה ומה אשם דבשריפה לא שייך נותר אלא במידי דבר אכילה כדכתב והנותר מבשר הזבח" משמע דאי הוה בר אכילה חשיב כבשר אפילו אם אין בו טעם בשר ועיי"ן לב אריה חולין קיז ע"ב

⁴⁵ רמב"ם טומאת מת פ"ב ה"ה ופ"ג ה"י

⁴⁶ ועיי"ן תוספתא פסחים פ"ו ואהלות פ"א פסחים פד ב וחולין קכה א.

⁴⁷ שם הלכה כד

⁴⁸ שם הלכה כב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

וכן הלבונה⁴⁹ והקטורת והעצים אין חייבין עליהן כרת משום נותר. וי"א⁵⁰ שחייבים עליהם כרת.

אינו חייב⁵¹ כרת באכילתם אלא בקדשים הנאכלים אבל קדשים שנפסלו שאינם נאכלים ודינם בשריפה אין האוכלם⁵² חייב כרת.

ט. וטמא

אכל מן העור⁵³, או מן המרק, או מן התבלין, או מן האלל, או מן המוראה, מן הגידים ומן הקרניים ומן הטלפיים, מן הצפרניים מן החרטום ומן הנוצה ומביצי העוף מקרבן שנטמא אינו חייב⁵⁴, אבל מכין אותו מכת מרדות.

טמא הגוף⁵⁵ שאכל מן העור, או מן המרק, או מן התבלין, או מן האלל, או מן המוראה, מן הגידים ומן הקרניים ומן הטלפיים, מן הצפרניים מן החרטום ומן הנוצה ומביצי העוף מקרבן כשר אינו חייב כרת, אבל מכין אותו מכת מרדות.

אכל⁵⁶ מן השליל, או מן השליא, חייב כאוכל משאר בשר הזבח. וי"א⁵⁷ שאינו חייב.

⁴⁹ שם

⁵⁰ השנת הראב"ד שם

⁵¹ מנחת חינוך מצוה קמב אות ג ונודע ביהודה תנינא חלק יו"ד סי' נ"ג

⁵² ואע"ג שלענין לאו דלא תותירו (עיין מש"כ ל"ת קב סעיף ב) דעת הצ"ח דחייב גם בקדשים שאינם נאכלים חילק בנוב"י הנ"ל דזה דוקא לענין איסור להותירם אבל באכילתם אין חייב אא"כ הם קדשים הנאכלים ועיין ברמב"ם פסולי המוקדשין כאן ה"כ "אכל פסח שלא נצלה ולחמי תודה שלא הורמה חלתן הרי זה חייב כרת משום טומאת הגוף אע"פ שאינן ראויין למה שהן אי אפשר שיתחייב אדם על אכילה אחת משום פגול ומשום נותר שהפגול הוא הקרבן שנפסל במחשבת הזמן ואינו עולה לשם קרבן ולא נרצה כלל והנותר הוא הנשאר מקרבן שקרב כמצותו לאחר זמן אכילתו"

⁵³ מנחת חינוך כמה אות ט

⁵⁴ אף דלדעת הר"מ גבי לבונה ועצים דסבירא ליה דפטור על טומאת הגוף ומ"מ סובר דאיתרבו לטומאת עצמן, היינו לבונה ועצים דעולים לגבי מזבח והוי אכילת מזבח עכ"פ שייך חיבת הקודש, אבל עצמות שמשליכין ואינם ראויים לא לאכילה ולא למזבח לא שייך חיבת הקודש כלל, רק בעצמות עולה כיון דמחוברים יעלו עיין ר"מ פ"ו ממעשה הקרבנות ה"ב, שייך חיבת הקודש, אבל עצמות של כל הקדשים דלא חזו כלל לא שייך חיבת הקודש. (שם)

⁵⁵ שם הלכה כב

⁵⁶ שם הלכה כג

⁵⁷ תוס' זבחים לה ע"ב ד"ה הא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

קדשי עכו"ם⁵⁸ אין חייבין עליהם וכן הלבונה והקטורת והעצים אין חייבין עליהן כרת משום טומאת הגוף אבל מלקות חייבים⁵⁹. וי"א⁶⁰ שאין חייבים לא למלקות ולא כרת כיון שאינם בני אכילה. וי"א⁶¹ שחייבים כרת ומלקות על הלבונה והקטורת והעצים משום טומאה. ומסתברא⁶² דכן הלכה ודוקא אם נתקדשו בכלי.

י. פיגל בזבח נתפגל השליל בשליל לא נתפגל הזבח פיגל באלל נתפגלה מוראה במוראה לא נתפגל אלל

זבח⁶³ שנתפגל או שנותר לאחר זמנו ואכל ממנו מן העור או מן המרק או מן התבלין או מן האלל או מן המוראה⁶⁴ מן הגידים ומן הקרניים ומן הטלפיים מן הצפרניים מן החרטום ומן הנוצה ומביצי העוף, אינו חייב כרת אבל מכין אותו מכת מרדות.

אבל מן⁶⁵ השליל או מן השליא, חייב משום פיגול ונותר וטמא כאוכל משאר בשר הזבח. ודוקא בשפגל הזבח ונתפגלו הם עמו, אבל⁶⁶ אם חשב על השליל והשליא לאכלם חוץ לזמנו אין הזבח פיגול⁶⁷.

יא. פיגל באימורין נתפגלו פרים

⁵⁸ כסף משנה שם הכ"ד בדעת הרמב"ם

⁵⁹ ב"ב ב"ש (דף מ"ה): דברים שאין חייבין עליהם משום פגול חייבין עליהם משום נותר וטמא חוץ מן הדם ר"ש מחייב בדבר שדרכו לאכול אבל כגון העצים והלבונה והקטורת אין חייבין עליהם משום טומאה, ופסק רבינו כר"ש ולא ידעתי למה וכבר השיגו הראב"ד וכו' ואפשר לומר דלא איפליגו ת"ק ור"ש אלא לענין מלקות אבל לכ"ע אין חייבין כרת ומדכתב רבינו אין חייבין עליהם כרת משמע אבל מלקות חייבין והיינו כת"ק: (כסף משנה שם)

⁶⁰ משנה למלך שם בדעת הרמב"ם וכתב על דברי הכסף משנה "ודברים אלו תמוהים בעיני דבפירוש מוכח בסוגיא דלענין כרת נחלקו"

⁶¹ השגת הראב"ד שם

⁶² ליקוטי הלכות זבחים מו [כז ע"ב בדפו"י] בפנים ובתורת הקדשים אות ע

⁶³ שם הלכה כב

⁶⁴ עיין ליקוטי הלכות פיגול בזבח ע"י מחשבה על המוראה 45 ס כשיטת רש"י זבחים לה ע"א ועיין רש"י זבחים סד ע"ב ד"ה מוראה.

⁶⁵ שם הלכה כד

⁶⁶ השגת הראב"ד שם

⁶⁷ ועיין ליקוטי הלכות זבחים לה ע"א בתורת הקדשים אות ס ובזבח תודה ד"ה נותר [כג ע"א בדפו"י].

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת זבחים

דברים⁶⁸ שאין להם מתירין כגון בשר הטאות הנשרפות⁶⁹ ומנחות הנשרפות אינן מתפגלין לעולם⁷⁰. אבל אימורי הטאות הנשרפות חייב עליהם משום פיגול, כיון שהזיית הדם מתיר אימוריהם למזבח.

י. שאם חישב באכילת פרים ובשריפתו לא עשה ולא כלום

אם חשב⁷¹ לאכול מפרים ושעירים הנשרפין עצמן בחוץ או למחר הרי הן כשרים, ואפילו אימוריהם לא נפגלו. שהם מהדברים⁷² שאינן ראויין לא לאכילה ולא להקטרה. שבשר הטאת דפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים גזרה תורה שלא לאוכלן ושלא להקטירן אלא לשורפן חוץ לירושלים⁷³,

דף לה:

יג. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מועלין בהן משהוקדשו ... מועלין בהן על בית הדשן עד שיותך הבשר

⁶⁸ שם הלכה ז

⁶⁹ ועיין בליקוטי הלכות זבחים לה בתורת הקדשים אות ס [כג ע"א בדפו"י] שפסק בחישוב בשחיטה להקטיר אימורי הטאות נשרפות חוץ לזמנו נתפגל גם בשר פרים חייב כדאיתא בזבחים לה ע"א, ושם בזבח תודה ד"ה פיגול באימורים כתב דצ"ע דברי הרמב"ם.

⁷⁰ עיין תוס' זבחים כג ע"ב ומנחות כה ע"א ויומא ז ע"ב דמנחות שכולם כלי אף פסול אין בהם. אבל מנחות הנקמצות והתפגל משום שחשב על השיריים ודאי יש פסול גם בקומץ על אף שאין בו פיגול ועיין מל"מ.

⁷¹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יד הלכה ח

⁷² שם הלכה ז

⁷³ ואפילו חישב שתאכל האש לאחר זמנו דהוי לשון אכילה כמבואר לקמן, מ"מ אינו מועיל, כיון דהוי כמו אכילה ואכילה אינו מועיל בדבר שאין דרכו לאכול, וכן נראה מדברי הר"מ שסתם הדבר. אך ברש"י זבחים ל"ה ע"א ד"ה ושנים פירש שם, דמחשבת שריפה למחר לא מהני דלאו אכילת מזבח הוא, ואם חישב שתאכל האש למחר פיגול הוא כדאמרין חישב שתאכלהו וכו', נראה מדבריו דאף דלא מהני מחשבה באכילת אדם כמבואר שם ברש"י דדבר שאין דרכו לאכול הוא מ"מ אכילת אש מועיל, א"כ לפי דבריו גם באימורים מהני אע"פ שאין דרכן לאכול כמו פרים. אך תוס' שם ד"ה באכילת פרים, השיגו עליו וכתבו דאכילת אש לא מהני רק בראוי לאכילת אדם ובפרים ושעירים לא מהני ג"כ אכילת אש ע"ש, ודברי רש"י הובאו במשנה למלך כאן פ"ג ה"ח, ובטהרת הקודש שם כתב דגם כוונת רש"י כהתוס'. (מנחת חינוך שם אות ב).

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרה היומי

מסכת זבחים

פרים הנשרפין⁷⁴ ושעירים הנשרפין מועלין בהן משעת הקדשן עד שישרפו ותגמר שריפתן בבית הדשן ויתוך הבשר, אבל קודם שיתוך מועלין בו והוא בבית הדשן.

יד. צמר שבראשי נבשים ושער שבזקן תיישים... והמעלה מהן בחוץ פטור

המקריב קרבן⁷⁵ חוץ לעזרה ביטל מצות עשה שנאמר (דברים יב פסוק יד) **כִּי אִם בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' בְּאַחַד שְׁבָטֶיךָ שָׁם תַּעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ וְשָׁם תַּעֲשֶׂה כֹּל אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה. וְעָבַר עַל לֹא תַעֲשֶׂה שְׁנֵאמַר (שם פסוק יג) הַשְּׂמֶר לָךְ פֶּן תַּעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר תִּרְאֶה הַשְּׂמֶר לָךְ, פֶּן תַּעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ, בְּכָל מְקוֹם, אֲשֶׁר תִּרְאֶה" הקריב במזיד חייב כרת,⁷⁶.**

אינו חייב⁷⁷ אלא על העלאת דבר הראוי לאישים או למזבח, כגון העולה שנאמר (ויקרא יז פסוק ח) **אֲשֶׁר יַעֲלֶה עֲלֶיהָ, מֵה עֹלָה שְׂרָאוּיָה לְאִישִׁים אִף כָּל שְׂרָאוּי לְאִישִׁים הוּא שְׁחִיבִין עַל הָעֹלֹתוֹ בְּחוּץ. אֲבָל עַל בְּדָק הַבַּיִת פְּטוּר.⁷⁸**

ולכן פטור⁷⁹ על הבשר הנאכל מכל הזבחים בין הנאכל לכהנים בין הנאכל לכל אדם, ושירי המנחות ושתי הלחם ולחם הפנים. ובשר הטאת דפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים, והעור של בהמה כולו חוץ מעור האליה⁸⁰

⁷⁴ רמב"ם הלכות מעילה פרק ב הלכה ד

⁷⁵ רמב"ם פי"ח מהל' מעשה הקרבנות ה"ב

⁷⁶ שנאמר "אשר יעלה עולה או זבח ואל פתח אוהל מועד לא יביאנו לעשות אותו לה' ונכרת מעמיו" (ויקרא יז, ח ט). היו עדים והתראה חייב מלקות, ואם הקריב בשוגג מביא הטאת קבועה בגמ' זבחים קח ע"ב ממעטינן ההוא פרט לשוגג אנוס וכו' שאינו חייב כרת. ועיי"ש בתור"ה שוגג אנוס שהקשו למה לי קרא למעוטי הרי שוגג הוא ולמה יתחייב כרת, ותירצו "ס"ד אמינא אי לא מייתי קרבן ליהוי בכרת דהא לאחר הבאת קרבן דוקא כתיב ונסלח לו". משמע שבשאר חייבי כריתות אם לא הביא קרבן חייב כרת.

⁷⁷ שם הלכה ב

⁷⁸ ליקוטי הלכות שם קינ [דפו"י עב ע"ב] בתורת הקדשים אות ז

⁷⁹ תורת הקדשים ס

⁸⁰ ויש גורסים עור שתחת האליה, עיין רש"י חולין קכב ע"ב ד"ה אליה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

שהוא ראוי לאכילה, אבל המוראה⁸¹ והוא הקרום הדק הדבק בעור ומבדיל בינו ובין הבשר אינו ראוי לאכילה. וכן העצמות והגידים והקרניים והטלפיים והנוצה של עוף והצפרניים והחרטום שלו וראשי אנפיים וראש הזנב אפילו מקומות הרבים מכל אלו הדבוקים בבשר שאילו יחתכו מן החי יבצבץ הדם ויצא, הואיל ואינן חשובין נקראים דבר שאינו ראוי לאכילה לענין הקרבנות.

טו. שחטו על מנת להניח את דמו או אימוריו למחר או להוציאן לחוץ... מכשירין ע"מ ליתנן על גבי הכבש שלא כנגד היסוד וליתן את הניתנים למעלן למטה ואת הניתנים למטה למעלן

כבר התבאר לעיל דף יג. שרק שלוש מחשבות⁸² הן שפוסלין את הקרבנות ואלו הן: מחשבת הזמן, מחשבת שינוי השם⁸³, ומחשבת המקום, ופיגול האמור בתורה זהו מחשבת הזמן.

המחשב⁸⁴ באחת מארבע עבודות אלו או בכולן מחשבה אחרת חוץ משלש מחשבות אלו, אין אותה המחשבת מפסדת כלום.

כיצד, המחשב⁸⁵ בשעת שחיטה וקבלה והולכה וזריקה להניח דם הזבח או אימוריו למחר או להוציאן חוץ לעזרה, או שחשב לזרוק הדם על הכבש שלא כנגד היסוד, או ליתן את הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין למטה למעלה, בכל אלו המחשבות וכיוצא בהן הזבח כשר.

⁸¹ ברש"י ותוס' זבחים לה ע"א פירשו דמוראה הוא זפק, ועיין ברמב"ם פ"ו הכ"א ממעשה הקרבנות, ועיין שיטה מקובצת זבחים שם אות ט. ועיין ליקומי הלכות זבחים לה זבח תודה ד"ה פיגול (כג ע"א בדפו"י) שהאריך בדיעות הראשונים בזה ואין כאן מקומו.

⁸² רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יג הלכה א

⁸³ ומחשבת שלא לשמן לא הוי פסול גמור, שכל הזבחים שנובחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ מן הפסח ומן החטאת שבהם מחשבת שלא לשמן פוסל הזבח. (ערוך השולחן העתיד סי' קמו סעי' י).

⁸⁴ ששם הלכה ח

⁸⁵ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748
להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה
<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

